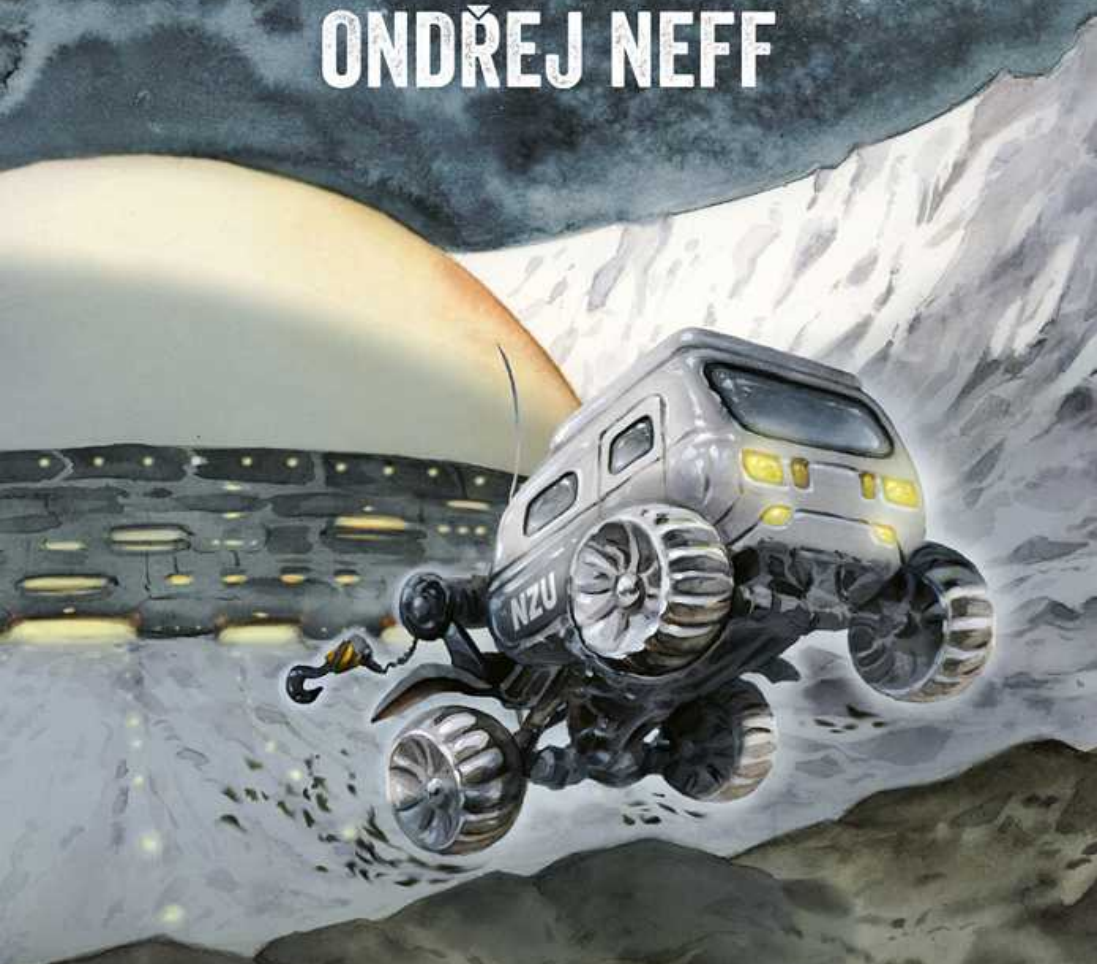

ULTIMUS

ONDŘEJ NEFF

ILUSTROVAL KAREL JERIE

ULTIMUS

ULTIMUS

ONDŘEJ NEFF

ILUSTROVAL KAREL JERIE

MYSTERY PRESS

2021

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Ondřej Neff, 2021

Cover & Illustration © Karel Jerie, 2021

Cover Art © Lukáš Tuma, 2021

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2021

ISBN 978-80-7588-302-5 (pdf)

1

KŠEFT JAKO VÍNO

„Hu,“ pravil Dědek Čuchák a pustil z ruky cestovní tašku. Málem mi spadla na nohu. Tlačil jsem se za ním do vchodu na vypouštěcí rampu arkadského doku, která byla vyhrazená pro osobní transportéry, stranou hlavních výpustí pro nákladní stroje. Trochu mi uhnul, a tak jsem i já uviděl to, co z něho to jeho „hu“ vymáčklo, někdy varovné, jindy překvapené.

V tomto případě platilo oboje najednou.

Na ploše čekal desetimístný transportér s plochou dráhou letu neboli ploštice. Kolem se motal chlápek v kombinéze doprovázený robotem. Předletová příprava. Podle šrámů a pomačkaného čumáku měla ploštice nalétáno tolik, že by to stačilo na cestu k Plutu a zpátky. Zato nápis NZU na jeho boku zářil novotou. Možná ho před odletem do Arkádie někdo přetřel štětkou, aby firmě nedělal ostudu. NZU, to je Nápravné zařízení Ultimus. Nápravné zařízení? Centrální věznice Svazu habitatů a přilehlých společenství. Šéfové Svazu předstírají, že nevědí nic o dovozu kriminálních ze Země. Komerce na druhou. Svaz dostává prachy za každého dovezeného kriminálního. Vězňové demontují fragmenty vyřazených zařízení na elementární součástky. Ty jsou dobrý prodejní artikl, takže zase tečou prachy.

Je to taková dvojité jímka, ten Ultimus. Směřuje do ní odpad lidský i technologický. Zároveň generátor prachů pro Svaz a všechny, kdo si smočí zobák.

Jak to tak vypadalo, tahle ploštice byla moc dobrý kandidát pro péči velmi otrlých rozebíračů odpadu. Stejně jako já měl i Dědek Čuchák rád staré technické artefakty. Jinak bychom nemohli být starožitníci. Nicméně starožitnosti měl rád na pultu, ve vitrínách a v depozitáři. V osobním životě dával přednost nové, fungující technice. To se dalo pochopit snadno. Byl kyborg, napůl člověk a napůl, s odpuštěním, robot. Na fungující technice byl tedy závislý, ošetřoval ji a pěstoval ji.

Ploštice vypadala, že není schopna žádného výkonu a rozpadne se ještě tady, na rampě.

Takže tedy „hu“. To byla slabá reakce. Měl jsem na jazyku něco drsnějšího, ale nechtěl jsem dělat potíže dřív, než se zvedneme z plochy.

„Musíme odletět,“ řekl jsem mu vlídně. „Máme smlouvu a ze zálohy jsme zamázli dluhy u doktora Kurze. Možná nás dokonce čeká kšeft jako víno.“

„Proč pro nás poslali tenhle hadr?“

„Nevím. Třeba nic lepšího nemají.“

Všechno začalo před půl rokem. Můj přítel kyborg, občanským jménem Kazimir Prus, známý jako Dědek Čuchák, byl zrovna po repasi u doktora Kurze. Nějak se stalo, že kšefty šly od deseti k pěti a splácení začalo váznout. Taky jsem se trochu hádal se svou přítelkyní Su Wang-li a ztratil jsem přístup ke kouzelné skříňce v jejím baru Modrá laguna. Už jsem trpce spřádal plány, jak půjdu za Lebovičem a nabídnu mu, že budeme s Dědkem dělat příručí v jeho starožitnickém velkopodniku, když do našeho krámků vstoupil tajemník Dittrich.

Na první pohled to byl zvláštní člověk. Vypadal, jako by ho sestrojili z nějakých dlouhých dílců. Když jsem byl malý, rád jsem si hrál s dědečkovým skládacím metrem. Napadlo mě, že ten chlap má tělo postavené na podobném principu. Sako i kalhoty

na něm trochu visely, ale vzhledem k jeho hubenosti by na něm plandala i půlcoulová hadice, kdyby ji na sebe oblékl. Představil se jako tajemník ředitelky Nápravného zařízení Ultimus Schriberové, pověřený dohledem nad demontážním úsekem.

Trochu mi zatrnulo, když to z něho vypadlo. Ultimus, to byl kriminál. Ne všechno, co kdy prošlo naším krámkem, přísně odpovídalo liteře zákona, ať už to šlo ven nebo dovnitř. Nezdálo se ale, že by Dittrich nějak uvažoval o tom, že bychom se my dva s Dědkem stali klienty Ultimu coby vězňové neboli izolanti. Obrací se na nás jako na experty v oboru kvantových řídicích jednotek.

Těch už je u nás dnes sakra málo. Kvantové jednotky najdete jen ve starožitných technických artefaktech, protože z běžného provozu je dávno vytlačily fluidní jednotky. Taky jsou ve šrotu určeném ke skartaci. Přitom likvidace technologického odpadu je hlavní náplní práce Ultimu. Lunární společenství parazity netrpí, a kdo poruší zákon, musí makat. A co jiného mu svěřit než hnusnou a nebezpečnou práci. Například likvidaci vyřazených technologických celků.

Samozřejmě jsem měl představu, co se s nimi děje, když jim skončí životnost. Nějak se rozmontují a něco s nimi udělají, zhruba takhle. Dnešní technologické celky už ale nejsou, co bývaly. Kdybyste měli takový celek přirovnat k živočichovi, pak by ten dřívější měl kostru, což by odpovídalo hrubé stavbě, a pak maso a nervovou soustavu. Dnešní technologické celky to mají všechno dohromady. Nedá se dost dobře rozlišit, co je kostra, co svalovina a co nervy a mozek. Prvky umělé inteligence a prvky samořízení a samopohybu najdete všude, i v základní struktuře každé stavby, každého technického zařízení. Taková věc se nedá jen tak zrušit a skartovat. Skládá se z milionů vzájemně závislých modulů. Žije to jednak sdíleným životem, jednak kvazi autonomním životem každé části. Když si usmyslíte něco takového

zlikvidovat, musíte to nejdřív rozdělit na kusy, pak postupovat modul po modulu, každý z nich rozložit na prvočinitele a ty pak dál jeden po druhém dělit až na primární součástky.

Což někdy znamená jít na molekulární úroveň.

„Máme potíže, pánové,“ sděloval nám tajemník Dittrich. „Dochází k havarijním situacím. Říkáme jim vzpoura strojů.“

„Hu,“ řekl Dědek Čuchák.

„Při demontáži se někdy stane,“ vysvětloval Dittrich, „že spolu naváží kontakt i moduly, které k sobě nepatří. Nedá se to předvídat a nikdo neví, proč se to děje. Podle našich techniků to souvisí s nedokumentovanými funkcemi modulů.“

„Chápu. Proč vám ale vadí, že moduly navazují kontakt?“

„Protože potom vraždí. Chápete? Vznikne něco jako kybernetický živočich. Někdy je neškodný a můžeme ho znovu demontovat. V jednom případě z padesáti ale na sebe nenechá sáhnout a ničí všechno kolem sebe. Ať je to živé nebo kybo.“

„Co s tím pak děláte?“

„Toxické fragmenty musíme zalít do neutralizační pěny a potom je demontujeme ve speciálním oddělení. Jistě chápete, že to prodlužuje a zdražuje demontážní proces. Nehledě na ztráty na zdraví a životech.“

„Jak vám může být firma Nedomý & Prus užitečná?“

„Čekáme novou vlnu materiálu ke zpracování. Ruší se technologický komplex Goddard. Čistě kvantová záležitost. Potřebujeme někoho, kdo by zjistil příčinu a vzniku toxických fragmentů zabránil.“

„Proč bychom to měli být my?“

„Řekli nám, že jste nejlepší odborníci v oboru kvantových inteligentních jednotek.“

„Kdo?“

„Kapitán Mantella.“

„Hu,“ řekl zase Dědek Čuchák.

Kapitán Mantella, vysoký důstojník arkadské policie. Zabýval se velkými případy, jako je technologická manipulace, vědecká kriminalita a špionáž. Naše vztahy byly vždycky, abych tak řekl, těsné. Někdy až příliš.

„V tom případě do toho nejedeme.“

Opíral jsem se dlaněmi o pult a Dědek stál o půl kroku stranou. Ohlédl jsem se po něm. Z jeho tváře Frankensteinova monstra se nikdy nedalo nic vyčíst, leda když se uvolil lehkými pohyby hlavy dávat najevo emoce. Teď se nehýbal a neozýval se ani v komlinku, našem společném komunikačním zařízení.

Na to řekl tajemník Dittrich tu sumu.

„Kdy začnou materiál z Goddardu navážet?“ zeptal se Dědek.

Dittrich se k němu bystře obrátil.

„Za sedm měsíců. Počítáme s tím, že by proces měl trvat nejdéle tři týdny. Kdyby se protáhl, prodloužení kontraktu by bylo na vaší vůli. S dodatkem honoráře, samozřejmě.“

„Zbláznil ses?“ oslovil jsem Dědka komlinkem. „*Kolikrát jsme si řekli, že nepůjdeme do ničeho, v čem má prsty Mantella?*“

„Spočítal sis, co to vynese?“

„Nemám v hlavě kompjútr.“

„*Já jo. Rovná se to součtu úhrnu našich dluhů a tříměsíčního výnosu naší firmy z pětaosmdesátého, kdy byla největší konjunktura zájmu o kvantové roboty.*“

„*Jenže je v tom Mantella. Určitě nás nedoporučil jen tak. Chce nás do něčeho namočit.*“

„*Vždycky chtěl, a nikdy nás neutopil. Proč? Protože jsme se nenechali. Ani teď se nedáme a uděláme na Ultimu kšeft jako víno. Proč skončil obchod s kvantovými roboty?*“

„*Protože zmizeli z trhu. Jsou v rukou sběratelů a ti je pustí jen za astronomické ceny.*“

„Ultimus funguje jako kriminál padesát let a celou dobu roboty používá. Vyřazené kusy se tam budou válet v kdekjakém koutě. Nikdo z naší branže se na Ultimus nedostal. Ani Lebovič, ani sestry M'Kotovy. Budeme první a všechny vyzobeme.“

Tajemník Dittrich chvilku čekal. Usoudil, že se nám do toho nechce, a pokrčil rameny. Skoro to zachrastilo.

„Jak myslíte, pánové. Nutit vás nemohu. Požádám vás ale o malou laskavost. Mohli byste mi zavolat taxíka? Navštívím pana Leboviče a požádám ho, aby mi poradil nějakého schopného člověka.“

Tak se stalo, že jsme kontrakt podepsali. Záloha přistála vzápětí na našem kontě. To bylo dobré. Jenom obava z podfuku z Mantellovy strany zůstala.

„Ničeho se neboj,“ uklidňoval mě Dědek. „Doktor Kurz mi nabízel další posílení řídicí jednotky. Zákrok byl kvůli dluhům mimo naši finanční realitu. Teď na to máme. S posíleným CPU si snadno poradím s čímkoli, co je ten policajt schopný vymyslet.“

S posíleným CPU mě budeš otravovat a nebude s tebou k vydržení, napadlo mě.

Takže jsme kontrakt podepsali a bylo pozdě bycha honit. Stáli jsme na rampě a koukali na transportér zralý na rozpadnutí.

„Co poslali, to poslali. Když už jsi mě přemluvil, tak to chci mít co nejdřív za sebou. Jdeme,“ řekl jsem Dědkovi.

Když mu doktor Kurz vylepšil řídicí jednotku, nějakou dobu to s ním bylo nesnesitelné. Nestalo se to poprvé. Naučil jsem se tu situaci zvládat. Musí se na něho přísně, neřkuli tvrdě. Máme s Ultimem kontrakt, ze zálohy jsme zaplatili dluhy, couvnout nemůžeme, tečka. Tím spíš, že to byl jeho nápad a musí se mu to připomínat. Kvůli němu jsme stáli zde, na vypouštěcí rampě.

Protlačil jsem se kolem něho a zamířil ke žluté čáře. Tam jsem se zastavil, u nohy tašku s fuseklemi, slipy a košilemi na týden.

Docela se mi ulevilo, když se ke mně Dědek připojil. Společně jsme pak čekali, až na nás technik v oranžové vestě mávne, že je předletová kontrola hotová. Víc než on mě zajímal modře karosovaný robot, který stál vedle něho, a jak jsem odhadoval, kontrolu řídil a komandoval.

Na hrudním plátu měl bílý nápis NZU. Byl to výrobek firmy Gonchang, na první pohled ročník 2070 a něco. Stupeň volnosti nejvýš dvanáct. Tady v Arkádii by už byl ve šrotu, na Ultimu je v provozu. Za deset, možná patnáct let by z něho mohl být dobrý kousek pro starožitnický podnik Nedomý & Prus. Zatím je nám celkem k ničemu.

Díval jsem se na něho, jak se mu hlava otáčí prudkými, skoro ptačími pohyby. Skřehotavým hlasem vydával rozkazy technikovi, aby správně přikládal k přípojným místům čidla diagnostické aparatury transportéru. Technik si všiml, že se na něho dívám. S úsměvem jsem pokrčil rameny na znamení, že plně chápu jeho pocity. Přece jenom byl v trochu trapné situaci, když se nechával komandovat takovou hajtrou. Opětoval úsměv, a vtom jsem si uvědomil, že toho člověka odněkud znám. Mávl jsem mu na pozdrav, on si taky vzpomněl a pokynul mi, abych šel dál i přes žlutou čáru.

„Zdravíčko,“ zavolal jsem na něho. „My dva jsme se už potkali, ale nějak mi vypadlo, kde to bylo.“

„Nemůžete si mě pamatovat. Mohl jste mě zahlédnout jen tak mimochodem. Zato já znám vás a pana Pruse moc dobře. Dělal jsem v Kimově garáži.“

Chvilku jsem dumal, než mi došlo, o čem mluví. Tenkrát v roce Velkého Návratu na Lunu v osmasedmdesátém jsme s Dědkem řešili jednu takovou malou záhadu. To se mi občas stává, řešení malých záhad. Pak se zařeknu, že už nikdy, a nakonec to zase dopadne špatně a jsem v záhadě až po uši. Kimova

garáž, to byl v osmasedmdesátém případ pozůstatků André Blanquarda.*

„No ovšem, Kimova garáž!“

„Jmenuju se Tim Gabor. Moc mě mrzí, že to tenkrát dopadlo tak špatně.“

„Doufám, že to dnes bude lepší,“ kývl jsem bradou k plošnici.

„Moc bych si tím nebyl jistej, pane Nedomý.“

„Říkej mi Kubo,“ nabídl jsem mu ruku. Zakřenil se a stiskl mi ji. Pak si podal ruku s Dědkem.

„Já jsem Tim.“

Klepl jsem si prstem do skráně. Přivětivě jsem kývl i na robota.

„Nazdar, Roby.“

Mohlo by ho potěšit, že mu dávám jméno, pomyslel jsem si. Tim se trochu zasmušil.

„Pánové nejsou součástí kontrolního týmu,“ řekl robot. „Vyzývám vás k opuštění operačního prostoru.“

„Pánové jsou konzultanti,“ řekl mu Tim. „Jako technik mám právo vyžádat si odbornou pomoc.“

„Žádám o certifikaci. V případě absence certifikace trvám na okamžitém přesunu za žlutou čáru.“

Tim se omluvně usmál.

„Promiňte, kluci. Myslel jsem to dobře, ale...“

„Jen klid. Certifikaci máme.“

Bylo by smutné, kdybychom ji neměli. Firma Nedomý & Prus působí v oboru technických starožitností pár desítek let. Údržbu robotů v době kvantové inteligence jsme dělali už v době, kdy tenhle chudinka gonchang ještě ležel na infodesce jako zadání technického záměru. Kývl jsem na Dědka a ten otevřel gonchangovi svoje info. Načetl si, co potřeboval.

* Viz povídka „Stopy v prachu“ ve sbírce *Hu! Povídky Dědka Čucháka*, nakladatelství Mystery Press 2022; pozn. aut.

„V pořádku. Máte volnost k působení.“

„Abych neměl, chlapče,“ řekl jsem mu.

Tim se ušklíbl.

„Dávej pozor, co říkáš. Nejdřív Roby, teď chlapče. Tady je to ještě v pořádku, tady je Arkádie. Ale na Ultimu nesmíš říkat robotovi chlapče. Označili by to za identitární expropriaci. Někdo by si to mohl vykládat dokonce jako robofobii.“

Dával mi jasně najevo, co si o věci myslí. Nekomentoval jsem to. Věděl jsem, jaké jsou na Ultimu poměry.

„Co jsi tím myslel, že si nejseš jistě?“

Ohlédl jsem se po Dědkovi. Taky si nebyl jistě.

Pokrčil rameny.

„Nepamatuju si, kdy Ultimus naposledy poslal takhle starou šunku. Je dobrá leda tak do šrotu.“

„Dáš povolení k letu?“

„To záleží na něm. On tu šéfuje,“ ušklíbl se a kývl ke gonchangovi. „Tak to na Ultimu chodí. Tam se musí sekat dobrota. Kodex koexistence a všechny ty krámy kolem.“

„Přestávka pro oddych lidského personálu skončila,“ ozval se robot.

„Nechci překážet,“ řekl jsem mu. „V klidu to dodělejte.“

Pokračovali v práci, člověk pod robotovým dohledem. Tim samozřejmě věděl moc dobře, co má dělat, a někdy mu bylo zatěžko synchronizovat pohyby s tím vším skřehotáním.

„Rutina skončila,“ oznámil konečně gonchang.

Tim se na mě podíval.

„Dal svolení. Můžete letět, až budete všichni.“

Doplnil ho zase gonchang.

„Na seznamu jsou techničtí specialisté Jakub Nedomý a Kazi-
mir Prus a kyboetická analytička Perla.“

No nazdar. Kyboetická analytička Perla.

Na Ultimus s námi poletí i aktivistka za práva robotů, to jsem věděl od Dittricha. Čtrnáct dní před cestou mi poslal letové dispozice pro cestu na Ultimus a jen tak mimochodem se zmínil, že budeme mít společnost. Tak to je fajn, napadlo mě. Aktivistku, dodal. Tak to je blbý, změnil jsem názor. Ptal jsem se ho, z jaké je aktivistka organizace. Když mi řekl, že z Lunárního skřítka, měl jsem se sto chutí cesty na Ultimus vzdát. Nejspíš bych to i udělal nebýt zálohy, ze které už nic nezbylo.

Na Luně bylo snad patnáct spolků a organizací dohlížejících na to, jak se dodržuje Kodex koexistence s roboty. Měli jsme je na krku obden a museli jsme hlídat, aby naše zboží mělo umělou inteligenci pod úrovní volnosti sedm. To bylo zboží s umělou inteligencí pod úrovní sebeuvědomění identity, tak to definoval Rámcový kodex.

Aktivisté poukazovali na to, že pro uvědomění si identity nelze stanovit žádný jasný předěl, a snažili se, aby pod ochranu definovanou Kodexem spadaly i nižší stupně. Ti z Lunárního skřítka byli nejhorší. Určitě by vyžadovali úroveň limitu volnost jedna, a takovou umělou inteligenci má například smeták. A vůbec nejhorší pověst měla jakási Perla. Ke mně a k Dědkovi Čuchákovi do krámku nikdy nezabrousila. Na to byla v rámci Lunárního skřítka moc vysoko. Mohla postavit do latě i někoho jako správce robotického parku interlunární dopravy, to byla její úroveň.

A teď budeme mít to potěšení letět s ní na Ultimus. Byla to dobrá, nebo špatná zpráva? Na Ultimu bude buzerovat, to je její poslání. Dittrich mě ale ujišťoval, že s ní možná ani nepřejdeme do styku. Jde o to, aby nás vynechala. Jistě se zaměří na roboty v provozu, na takové, jako je tenhle gonchang. My si budeme hledět svého. Zaměříme se na likvidaci šrotu a při té příležitosti se poohlédneme po starožitných humanoidních robotech. To je

HU!

PROČ PRO NÁS POSLALI
TAKOVEJ HADR?

Z VÁS MLUVÍ
LATENTNÍ
ROBOFOBIE,
PANE NEDOMÝ!

dneska náramná vzácnost. Padesátá, šedesátá léta, to abyste pohledali. Už roky jsou mimo provoz. A když se některý sem tam vyskytne, dokážeme ho repasovat. Poctivě můžu říct, že Dědek Čuchák je v repasi dobřej, ale já jsem přece jenom lepší. Dokážu postavit na nohy plecháče, který ležel dvacet let zahrabaný někde ve skladu pod hromadou plesnivých dek.

Už se takové případy staly.

Nevěřil jsem tomu, co se v naší branži říkalo, že se veteráni z padesátek a šedesátek na Ultimu povalují po chodbách a na schodech o ně zakopávajíte. Je ale možné, že někde ve skladech a zapomenutých koutech by se nějaký ten kvanták našel. Bezduché mechanismy, dalo by se říct. O stupních volnosti se u nich nedá mluvit. Kyboetika se jich netýká. Budou mít problém vyjít do schodů. S tím si ale poradím.

Otázka je, jak se na to bude ta osoba Perla dívat. Chápe vůbec, jaký je rozdíl mezi roboty první generace a současnými plecháči s fluidními řídicími jednotkami, kteří mají v hlavách kbelík rosolu, kdybych to měl trochu přehnat?

Uvidíme. Každopádně je to o starost víc.

Podíval jsem se na Tima a kývl bradou k ploštici.

„Jak jsi to myslel, že si tím nejsi jistý? Jako že ploštice není v pořádku?“

„No, já mám pocit...“

Podíval se někam za mě. Uslyšel jsem kroky a ohlédl jsem se.

Od výtahu sem svižně přicházely dvě mladé ženy. Ta vlevo kráčela rázně a rukama pohybovala do rytmu. Kdybyste jí omylem podstrčili do rány paži, udělala by vám otevřenou frakturu. Hlavu měla vztyčenou a rozhlížela se, jako kdyby dělala přehlídku pancéřové divize. Její družka byla o něco vyšší a rychlost jí na první pohled nedělala problém, zato s udržením rytmu byla na štíru. Pokukovala po té vlevo a snažila se odkrýt problém rukonožní

synchronizace. Kam jde levá ruka, když vykračuje levá noha? Jde taky dopředu, nebo má počkat na pravou nohu? Napravo od ní plul na gravomobilní platformě objemný kufr. Ten žádné problémy neměl. Inu, kufr, co byste od něho chtěli.

Podívali jsme se s Dědkem na sebe.

Máme tu čest setkat se s kyboetickou analytičkou Perlou. No ovšem, tahle významná aktivistka Lunárního skřítky musí mít při odletu doprovod, nějakou asistenturu. Bylo mi jasné, která z nich je Perla a kdo doprovod. Perla se stará o etiku, doprovod má v referátu kufr.

Pochodovaly přes plochu. Ta vyšší konečně chytila rytmus a docela ji mrzelo, že se její rytmizovaná družka zastavila před žlutou čarou. Rozhodilo ji to, udělala ještě malý půlkrok a čáru překročila. Pak se zařadila a kufr poklesl na plochu.

Kývl jsem na Dědka, že by bylo dobré spolucestujícího uvítat. Vyšli jsme naproti a Tim s gonchangem zůstali u plošnice. Pozdravil jsem obě. Tak je to u nás zařízeno. Na řeči jsem já a Dědek tiše stojí stranou, pozoruje, analyzuje a dává doporučení. Je to kyborg. Mluvení mu moc nejde, zato přemýšlením to vynahradí.

„Jmenuju se Nedomý, říkají mi Kuba. Tohle je můj společník Kazimír Prus. Poletíme spolu na Ultimus, paní Perlo.“

„Ovšem,“ řekla. Měl to být pozdrav? Pak si všimla robota u vchodu do plošnice. „Co má tohle znamenat?“

„Zůstal na svém stanovišti. Řídí kontrolora,“ pokrčil jsem ramenou. Plecháč komanduje masáka, to je dnes normální. To mě jen tak napadlo, nahlas jsem to neřekl. Kvůli slovu plecháč bych mohl jet na Ultimus ne jako starožitník, ale jako mukl.

„To je v pořádku. Ale ten nápis!“

„Patří k jejich výbavě. NZU, to znamená...“

„Moc dobře vím, co znamená NZU, pane Nedomý! Jak to, že autonomní entita má na sobě namalovaný nápis? Jako kdyby to